

Яўген Маліноўскі

БАРУСІА: ПСІХЭЛОГІЯ ПРЫСУТНАСЦІ

ББК 86

Мал 18

Маліноўскі Яўген

Парусія: псіхалогія прысутнасці. — Баранавічы : Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны”, 2007. — 260 с., іл.

ББК 86

© Грамадскае афармленне
“Таварыства беларускай мовы
імя Францішка Скарыны” 2007
© Афармленне Уладзімір Гундар

ІЕРУСЛА ЯДКАЗНАСЦІ

Вера, яка не сраходзіць у культуре
нічега не ёсць.

Ян Павал II

II

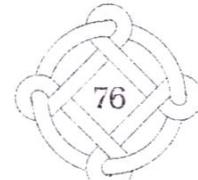
II.16. Авиньён

В своей статье Евгений Леонтьевич пишет о том, что Католическая Церковь никогда не подчинялась светским властям, а как же Авиньонское пленение?

С. Мудров, преподаватель БарГУ

Вельмі ўдзячны спадару Мудрову за пільнае і прынцыпальное рэцэнзаванне маіх публікацый. Мне вядома натада тая ім гісторыя. Але межы газетнага артыкула настолькі щыльныя, што часта прымушаюць да схематычнага адлюстравання проблемы. Таму я стараюся паказаць толькі тыя надзеі, якія датычаць прынцыповых рашэнняў лёсу асобы і правадыства. Між тым, згодны з суразмоўцам адносна таго, што Авиньёнскі палон – хоць і даўно мінулы, але не дэтальне факт царкоўнай гісторыі. Таму сёння я крыху змянню амплуа і ранёшы акцэнт з псіхалогіі на гісторыю.

У пачатку XIV стагоддзя папа Инніфілій VIII абвясціў вяршэнства Царквы над імперыяй. Гэта паміала пачатак яго небяспечнаму супрацьстаянню з каралём Францыі Філіпам Прыгожым. Лідэр Царквы мусіў юстыфікаваць г. Авиньён, яго прыніжаюць, нават збіваюць твар. З 1309 г. пачынаецца смутны час для апостальскага пасаду, які ажыць на 70 год апынуўся пад дыктатам свецкай улады. Але слова Ісуса жывое і дзейснае: “Ты Пётра, і на гэтай скале Я ўзвяду Царкву Маю, і брамы пякельныя не адлеюць яе” [Інц. 6, 18]. Хто ж увасобіць гэтае слова надзеі, хто ўзвысіць голас на караля, хто залімантуе да зламаных сэрцам? І вось, як заўжды пры крызісе цывілізацыі, Бог пасылае нямоглае стварэнне, перадапошняе з дваццаці пяці дзяцей, сціплую і лагодную Кацярыну Сіенскую, якая ў 12 год абстрыгла себе валасі, паказаўшы сваю рашучасць смела паслужыць Богу і мірскому Шчыру і адважна піша Кацярына ў Авиньён да папы Клемента V, упэўніваючы яго вярнуцца ў Рым. Як заклік да кожнага сумленнага чалавека і сёння гучыць голас дзявочага срца: “Прыйдзіце, прыйдзіце, і не чакайце часу, таму што час не чакае вас”. Ваяводу М. Джавані яна бязлітасна выкрылае міласэрным словам: “Дарагі і мілы ў Хрысце браце, было бы цудоўна, каб вы зрабілі добры рахунак сумлення ды запыталісі, як шмат цярпенняў і пакут учынілі, завіхаючыся на службе

Д'яблу” [48, с. 102]. Калі ў 1377 г. папа Рыгор вярнуўся ў Рым, немалая заслуга ў гэтым належала св. Кацярыне, памерлай праз трэх гады пасля вызначанай падзеі ва ўзросце 33 год.

Трэба адзначыць Авіньёнскі перыяд шэрагам справядлівых рашэнняў тагачасных імператараў, сярод якіх вылучаецца Карл IV стварэннем першага славянскага універсітэту ў Празе. Таго часу сталіцы імперыі. У 1348 годзе ва ўшанаванне Св. мяці Кірылы і Мятода ён просіць і атрымлівае ад папы Рыгора ўгодкі да тай падзеі незнарок адзначаны рэгістрацыяй грэка-каталіцкага прыходу святых Кірылы і Мятода ў Баранавічах. Так, упершыню ў нашым горадзе беларуская мова пачала быць арыстотэуцца як багаслужэбная. Паасткі падзеі тых далёкіх часін набываюць у Хрысце сваю сучасную наўсядальнікую моц.

